

UOHSX00C749I

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0078/2019/VZ-10403/2019/531/MKi

Brno: 11. dubna 2019

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o přestupcích zahájeném dne 27. 2. 2019 z moci úřední, ve věci možného spáchání přestupku podle § 269 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, a dále ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, obviněným:

- hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1,

při zadávání veřejné zakázky „Vybavení posiloven Hlídkového útvaru a Útvaru psovodů pro potřeby strážníků Městské policie hl. m. Prahy“ na základě „Výzvy k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení“ ze dne 7. 5. 2015, uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 – **se** při zadávání veřejné zakázky „Vybavení posiloven Hlídkového útvaru a Útvaru psovodů pro potřeby strážníků Městské policie hl. m. Prahy“ zadávané na základě „Výzvy k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení“ ze dne 7. 5. 2015, uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne, **dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb.**, o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, **tím, že při stanovení subjektivního dílčího hodnoticího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ nepostupoval v souladu s § 44 odst. 3**

písm. h) citovaného zákona, v návaznosti na § 6 odst. 1 citovaného zákona, když ve „Výzvě k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení“ ze dne 7. 5. 2015, uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne, **nevedl dostatečně upřesňující údaje** tak, aby byl předem znám způsob hodnocení shora jmenovaného subjektivního dílčího hodnotícího kritéria, resp. jaké nabízené vlastnosti považuje obviněný pro něj za nejpřínosnější, a které tedy následně budou hodnoceny podle předmětné výzvy k podání nabídky vyšším bodovým ohodnocením, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 24. 7. 2015 s vybraným dodavatelem – STARPE s.r.o., IČO 01693565, se sídlem K Vinohradům 1211/50, 696 04 Svatobořice-Mistřín (v době zadání veřejné zakázky se sídlem Ke Mlýnu 1285/40, 696 04 Svatobořice-Mistřín) – „Kupní smlouvu č. 806/15“ na veřejnou zakázku.

II.

Obviněný – hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 – **se dopustil přestupku při uveřejňování** podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, tím, že v rozporu s ustanovením § 126 citovaného zákona v návaznosti na § 212 odst. 3 písm. a) citovaného zákona **nedodeslal k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení** na veřejnou zakázku „Vybavení posiloven Hlídkového útvaru a Útvaru psovodů pro potřeby strážníků Městské policie hl. m. Prahy“ zadávanou na základě „Výzvy k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení“ ze dne 7. 5. 2015, uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne, a to ve lhůtě do 30 dnů od uzavření smlouvy, přičemž „Kupní smlouva č. 806/15“ byla na předmětnou veřejnou zakázku s vybraným dodavatelem – STARPE s.r.o., IČO 01693565, se sídlem K Vinohradům 1211/50, 696 04 Svatobořice-Mistřín (v době zadání veřejné zakázky se sídlem Ke Mlýnu 1285/40, 696 04 Svatobořice-Mistřín) – uzavřena dne 24. 7. 2015, a zákonná lhůta tak marně uplynula dne 24. 8. 2015, a oznámení o výsledku zadávacího řízení bylo obviněným odesláno k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek až dne 30. 10. 2015.

III.

Za spáchání přestupků uvedených ve výrocích I. a II. tohoto rozhodnutí **se obviněnému** – hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 – **ukládá** podle § 269 odst. 3 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů,

pokuta ve výši 16 500,- Kč (šestnáct tisíc pět set korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

IV.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, **se obviněnému** – hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 – **ukládá**:

uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1 (dále jen „obviněný“ nebo „zadavatel“) – zahájil podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), dne 7. 5. 2015 odesláním „Výzvy k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení“ (dále jen „výzva k podání nabídky“), která byla na profilu zadavatele uveřejněna dne 7. 5. 2015, zadávací řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Vybavení posiloven Hlídkového útvaru a Útvaru psovodů pro potřeby strážníků Městské policie hl. m. Prahy“ (dále jen „veřejná zakázka“ nebo „zadávací řízení“).
2. Z bodu „Předpokládaná hodnota veřejné zakázky:“ výzvy k podání nabídky vyplývá, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla obviněným stanovena ve výši 1 150 000,- Kč bez DPH. Obviněný však ve výzvě k podání nabídky výslovně uvedl, že se jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení podle § 38 ZVZ (k tomu podrobněji viz body 28. až 29. odůvodnění tohoto rozhodnutí).
3. Obviněný dne 7. 7. 2015 rozhodl, že nejvhodnější nabídku podal vybraný dodavatel – STARPE s.r.o., IČO 01693565, se sídlem K Vinohradům 1211/50, 696 04 Svatobořice-Mistřín (v době zadání veřejné zakázky se sídlem Ke Mlýnu 1285/40, 696 04 Svatobořice-Mistřín) (dále jen „vybraný dodavatel“) – což obviněný účastníkům zadávacího řízení oznámil prostřednictvím „Zprávy zadavatele o veřejné zakázce“ uveřejněné dne 8. 7. 2015 na profilu zadavatele.
4. Dne 24. 7. 2015 uzavřel obviněný s vybraným dodavatelem na realizaci veřejné zakázky „Kupní smlouvu č. 806/15“ (dále jen „smlouva“).

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM ŘÍZENÍ O PŘESTUPCÍCH

5. Vzhledem k tomu, že dne 1. 10. 2016 nabyt účinnosti zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) musí při posuzování případu přihlídnout ve prospěch obviněného k eventuální příznivější právní úpravě (podrobněji viz dále), konstatuje Úřad, že je k vydání tohoto rozhodnutí příslušný podle § 248 zákona, podle kterého Úřad vykonává dozor nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté. Podle § 248 odst. 2 zákona přitom platí, že zahájil-li zadavatel podle § 4 odst. 4 zadávací řízení za účelem zadání veřejné zakázky malého rozsahu, považuje se pro účely dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem zadávaná veřejná zakázka za podlimitní veřejnou zakázku.

6. Úřad získal pochybnosti o souladu postupu obviněného se ZVZ při zadávání předmětné veřejné zakázky a proto zahájil z vlastní činnosti šetření případného nezákonného postupu obviněného vedené pod sp. zn. P0451/2018/VZ. V rámci šetření si pak Úřad vyžádal od obviněného vyjádření k jeho postupu a dále požádal obviněného o zaslání dokumentace o zadávacím řízení.
7. Po přezkoumání předložených podkladů, jež jsou součástí spisu v této věci pod sp. zn. S0078/2019/VZ, dospěl Úřad k závěru, že obviněný při zadávání předmětné veřejné zakázky, resp. při uveřejňování nepostupoval v souladu se zákonem. Ke svému rozhodnutí uvádí Úřad následující rozhodné skutečnosti.

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPCÍCH

8. Úřad vydal dne 25. 2. 2019 příkaz č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-05762/2019/531/VNe, který byl obviněnému doručen dne 27. 2. 2019 (dále jen „příkaz“), a kterým rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ (výrok I. příkazu), a dále přestupku podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona (výrok II. příkazu), a současně obviněnému uložil za spáchání přestupků pokutu ve výši 16 500,- Kč (výrok III. příkazu). Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 a § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ve spojení s § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) zahájeno řízení o přestupcích z moci úřední.
9. Účastníkem řízení o přestupcích je podle § 256 zákona obviněný.
10. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 5. 3. 2019 odpor z téhož dne. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.
11. Usnesením č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-06649/2019/531/MKi ze dne 6. 3. 2019 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
12. Usnesením č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-07722/2019/531/MKi ze dne 18. 3. 2019 stanovil Úřad obviněnému podle § 261 odst. 3 zákona lhůtu, ve které se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Obviněný se ve lhůtě stanovené citovaným usnesením Úřadu k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.

Obsah odporu ze dne 5. 3. 2019

13. V podaném odporu ze dne 5. 3. 2019 obviněný k výroku I. příkazu konstatuje, že požadavky na požadované posilovací stroje vymezil následujícím způsobem:

„Podmínky pro možnost ověření vhodnosti pro potřeby MP HMP:

Zadavatel analogicky k povinnosti poskytnutí vzorků požaduje od uchazeče možnost prohlídky těchto strojů a nářadí:

- *Multipress – svodidla (požadovaná minimální nosnost 250 kg) – č. 1 v Příloze č. 1 Smlouvy*

- *Jednoručky pevné kotouče pogumované, nerez madlo - sada 2 ks – č. 60 v Příloze č. 1 Smlouvy*
- *Olympijská tyč do 300 kg – č. 65 v Příloze č. 1 Smlouvy*
- *Stroj předkopávání vsedě – č. 117 v Příloze č. 1 Smlouvy“.*

Z uvedeného je podle obviněného zřejmé, že své požadavky na požadované posilovací stroje specifikoval.

14. V souvislosti se stanovením zadávacích podmínek, resp. hodnotících kritérií obviněný konstatuje, že se neztotožňuje s názorem Úřadu, že svým postupem porušil § 6 odst. 1 ZVZ či § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, neboť své požadavky na posilovací stroje a nářadí i způsob, jakým má hodnotící komise v rámci hodnocení nabídek postupovat, v zadávací dokumentaci podrobně popsal. Dále obviněný uvádí, že hodnotící komise své hodnocení řádně odůvodnila, přičemž toto hodnocení prováděla na základě svých samostatných zjištění, kdy měl každý člen hodnotící komise možnost si konkrétní stroje prohlédnout a posoudit jejich kvalitu. V dalším pak obviněný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 75/2009-100 ze dne 6. 11. 2009, ze kterého cituje.
15. Podle názoru obviněného Úřad při své argumentaci nezohledňuje celý proces zadávání veřejných zakázek, ale soustředí se zejména na způsob popsaného hodnocení v zadávacích podmínkách, ačkoliv je v rámci ustálené praxe uvedeno, že jakékoliv pochybnosti týkající se zadávacích podmínek nemají být vykládány, resp. přenášeny k tíži dodavatelů, přičemž tito mají v případě jakýchkoliv nejasností možnost využít dodatečných dotazů k odstranění těchto nejasností. Obviněný je současně přesvědčen, že Úřad nebere v potaz skutečnost, že hodnotící komise je složena z odborně znalých osob, kdy lze jistou odbornou kvalitu očekávat i ze strany potenciálních dodavatelů.
16. Konečně obviněný doplňuje, že v případě přesné definice požadovaného plnění by byl popřen smysl subjektivního hodnocení i samotné existence hodnotící komise. Vybraný dodavatel byl hodnocen nejlépe v obou hodnotících kritériích a úvaha, že by při přesnější specifikaci způsobu hodnocení zadavatel obdržel další nabídky, které by měly dopad na výsledné pořadí, je dle slov zadavatele čistě v teoretické rovině.
17. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je obviněný přesvědčen, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.
18. V souvislosti s výrokem II. příkazu obviněný připouští pochybení ve smyslu prodlení se zasláním oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek, a to v délce necelých tří měsíců. Obviněný nicméně předesílá, že veškeré informace týkající se předmětné veřejné zakázky byly uveřejněny na jeho profilu zadavatele, tudíž nelze říct, že by jakékoliv informace tajil či skrýval před veřejností, přičemž svou uveřejňovací povinnost, byť s prodlením, splnil. Z toho důvodu obviněný hodnotí škodlivost svého provinění jako nepatrnou až téměř nulovou, v návaznosti na což považuje potrestání za administrativní pochybení ze strany Úřadu za neadekvátní.

Vyjádření obviněného ze dne 11. 3. 2019

19. V rámci lhůty určené usnesením č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-06649/2019/531/MKl ze dne 6. 3. 2019 se obviněný vyjádřil ve svém stanovisku ze dne 11. 3. 2019, jež Úřad obdržel dne 12. 3. 2019, přičemž konstatuje následující.
20. Obviněný ve svém stanovisku předně uvádí, že se již vyjádřil v rámci jím podaného odporu ze dne 5. 3. 2019, na který plně odkazuje.
21. Obviněný dále navrhuje provedení důkazu spočívajícího ve vyzvání uchazečů, tj. společností DOMAFIT FITNESS, s.r.o., IČO 26440709, se sídlem Zahradní 105, 252 61 Jeneč, GRÜN SPORT s.r.o., IČO 26389045, se sídlem K Rybníčku 635, 330 12 Horní Bříza, a vybraného dodavatele, k vyjádření, zda by podrobnější rozepsání způsobu hodnocení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“, resp. subkritéria „kvalita zpracování, kvalita použitých materiálů a robustnost zařízení“ mělo za následek nabídku jiných posilovacích strojů a náradí, než jakou ve svých nabídkách uchazeči reálně učinili. Obviněný má za to, že provedením tohoto důkazu by mělo vyjít najevo, že podrobněji popsany způsob hodnocení předmětného subkritéria by neměl vliv na nabídky posilovacích strojů a náradí jednotlivých uchazečů, a současně, že by nebyl způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

22. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, dokumentace o zadávacím řízení, stanovisek obviněného a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný při zadávání šetřené veřejné zakázky dopustil při stanovení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, a dále se při uveřejňování dopustil spáchání přestupku podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona. Ke svému rozhodnutí uvádí Úřad následující rozhodné skutečnosti.

K právnímu postavení obviněného jako zadavatele

23. Úřad nejprve posoudil, zda obviněný naplňuje definici zadavatele podle ZVZ.
24. Podle § 2 odst. 2 písm. c) ZVZ je veřejným zadavatelem územní samosprávný celek nebo příspěvková organizace, u níž funkci zřizovatele vykonává územní samosprávný celek.
25. Podle čl. 99 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, se Česká republika člení na obce, které jsou základními územními samosprávnými celky, a kraje, které jsou vyššími územními samosprávnými celky.
26. Jak je zřejmé z čl. 1 bodu 1. ústavního zákona č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávných celků a o změně ústavního zákona České národní rady č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů, obviněný, tj. hlavní město Praha, je vyšším územním samosprávným celkem.
27. Vzhledem k výše uvedenému Úřad konstatuje, že obviněnému svědčí postavení veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) ZVZ, neboť je územním samosprávným celkem. Pro úplnost Úřad doplňuje, že definice zadavatele je naplněna i dle zákona – viz § 4 odst. 1 písm. d) zákona.

K volbě druhu zadávacího řízení

28. Úřad uvádí, že z § 26 odst. 5 věty druhé ZVZ vyplývá, že pokud zahájí veřejný zadavatel zadávání veřejné zakázky malého rozsahu postupem platným pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, postupuje podle ustanovení platných pro zadávání podlimitní veřejné zakázky.
29. Z výzvy k podání nabídky je zřejmé, že podle výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky (1 150 000,- Kč bez DPH) je tato veřejnou zakázkou malého rozsahu. Nicméně obviněný ve výzvě k podání nabídky výslovně uvedl, že se jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení podle § 38 ZVZ.
30. Z uvedených skutečností je zřejmé, že obviněný byl povinen postupovat v celém průběhu zadávání veřejné zakázky podle ZVZ způsobem platným pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, neboť si takový postup pro zadávání předmětné veřejné zakázky zvolil. K tomu Úřad doplňuje, že dle § 24 zákona obdobně platí, že režim veřejné zakázky se určí podle její předpokládané hodnoty, pokud nejde o zjednodušený režim podle § 129. Zadavatel je povinen dodržet režim určený při zahájení zadávacího řízení, a to i v případě, že by byl oprávněn použít jiný režim.

Relevantní ustanovení ZVZ

31. Podle § 6 odst. 1 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
32. Podle § 44 odst. 1 ZVZ je zadávací dokumentace soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel.
33. Podle § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ zadávací dokumentace musí obsahovat alespoň způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií.
34. Podle § 78 odst. 1 ZVZ je základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky
 - a) ekonomická výhodnost nabídky, nebo
 - b) nejnižší nabídková cena.
35. Podle § 78 odst. 4 ZVZ rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria tak, aby vyjadřovala vztah užitné hodnoty a ceny. Dílčí hodnotící kritéria se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky. Mohou jimi být zejména nabídková cena, kvalita, technická úroveň nabízeného plnění, estetické a funkční vlastnosti, vlastnosti plnění z hlediska vlivu na životní prostředí, vliv na zaměstnanost osob se zdravotním postižením a osob se ztíženým přístupem na trh práce, provozní náklady, návratnost nákladů, záruční a pozáruční servis, zabezpečení dodávek, dodací lhůta nebo lhůta pro dokončení. Dílčími hodnotícími kritérii mohou být také organizace, kvalifikace a zkušenosti osob zapojených do realizace veřejné zakázky, pokud mají významný dopad na její plnění. Dílčím hodnotícím kritériem nemohou být smluvní podmínky, jejichž účelem je zajištění povinností dodavatele, nebo platební podmínky.

36. Podle § 83 odst. 1 ZVZ je veřejný zadavatel povinen do 15 dnů od uzavření smlouvy odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění. V případě sektorového zadavatele činí lhůta 30 dnů. V případech uvedených v odstavcích 4 a 5 jsou informace, které nebudou uveřejněny, předávány provozovateli Věstníku veřejných zakázek, případně Úřadu pro publikace Evropské unie (dále jen „Úřad pro publikace“), ke statistickým účelům.
37. Podle § 146 odst. 1 písm. a) ZVZ je-li podle tohoto zákona stanovena povinnost k uveřejnění oznámení či zrušení profilu zadavatele, oznámení o zahájení zadávacího řízení, předběžného oznámení, pravidelného předběžného oznámení, oznámení soutěže o návrh, oznámení o subdodávce, oznámení o výsledku zadávacího řízení, souhrnu oznámení o zadání veřejných zakázek na základě rámcové smlouvy, oznámení o zrušení zadávacího řízení nebo soutěže o návrh či jiných údajů (dále jen „vyhlášení“), rozumí se tím uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek podle § 157, jde-li o podlimitní veřejnou zakázku a uveřejnění oznámení či zrušení profilu zadavatele nebo souhrnu oznámení o zadání veřejných zakázek na základě rámcové smlouvy.
38. Podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ se zadavatel dopustí přestupku tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
39. Podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ se zadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost uveřejnění stanovenou tímto zákonem, nebo nedodrží způsob uveřejnění stanovený tímto zákonem.
40. Podle § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ se za přestupek uloží pokuta do 10 % ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), c) nebo d).
41. Podle § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ se za přestupek uloží pokuta do 20 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b), e), f) nebo g).

Relevantní ustanovení zákona

42. Podle § 6 odst. 1 zákona zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.
43. Podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona se pro účely tohoto zákona zadávací dokumentací rozumí veškeré písemné dokumenty obsahující zadávací podmínky, sdělované nebo zpřístupňované účastníkům zadávacího řízení při zahájení zadávacího řízení, včetně formulářů podle § 212 a výzev uvedených v příloze č. 6 k tomuto zákonu.
44. Podle § 51 odst. 1 zákona je zadávací řízení ukončeno uzavřením smlouvy, rámcové dohody, zavedením dynamického nákupního systému nebo v okamžiku uvedeném v odstavci 2 v případě zrušení zadávacího řízení.
45. Podle § 53 odst. 7 zákona se pro postup při ukončení zadávacího řízení použijí ustanovení § 124 až § 127 zákona obdobně.
46. Podle § 115 odst. 1 písm. b) zákona zadavatel musí v zadávací dokumentaci stanovit pravidla pro hodnocení nabídek, která zahrnují metodu vyhodnocení nabídek v jednotlivých kritériích.

47. Podle § 116 odst. 3 zákona kritéria kvality musí být vymezena tak, aby podle nich nabídky mohly být porovnatelné a naplnění kritérií ověřitelné. Kritériem kvality nesmí být smluvní podmínky, jejichž účelem je utvrzení povinností dodavatele, nebo platební podmínky.
48. Podle § 126 zákona zadavatel odešle oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění způsobem podle § 212 zákona do 30 dnů od uzavření smlouvy, rámcové dohody nebo zavedení dynamického nákupního systému.
49. Podle § 212 odst. 1 zákona je zadavatel povinen k odeslání uveřejnění podle tohoto zákona použít formuláře podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo formuláře podle prováděcího právního předpisu (dále jen "formulář"). Formulář je zadavatel povinen vyplnit způsobem stanoveným prováděcím předpisem.
50. Podle § 212 odst. 3 zákona odešle zadavatel formulář elektronicky do
 - a) Věstníku veřejných zakázek, jde-li o podlimitní veřejnou zakázku,
 - b) Věstníku veřejných zakázek a do Úředního věstníku Evropské unie, jde-li o nadlimitní veřejnou zakázku; odeslání do Úředního věstníku Evropské unie může zadavatel učinit prostřednictvím provozovatele Věstníku veřejných zakázek.Formulář se nepovažuje za odeslaný, pokud jej provozovatel Věstníku veřejných zakázek nebo Úředního věstníku Evropské unie nepřijal k uveřejnění z důvodu nevyplnění povinných údajů nebo nedodržení stanovených formátů. Zadavatel musí být schopen prokázat datum odeslání formuláře k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek, popřípadě v Úředním věstníku Evropské unie.
51. Podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že stanoví zadávací podmínky v rozporu se zákonem a zadá veřejnou zakázku, uzavře rámcovou dohodu nebo se soutěž o návrh považuje po výběru návrhu za ukončenou.
52. Podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona za přestupek podle odstavce 1, nepoužije-li se postup podle odstavce 3, lze uložit pokutu do 10 % ceny veřejné zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až c).
53. Podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona se zadavatel dopustí přestupku při uveřejňování podle tohoto zákona tím, že neodešle k uveřejnění oznámení o zadání veřejné zakázky nebo oznámení o uzavření rámcové dohody v souladu s tímto zákonem.
54. Podle § 269 odst. 3 písm. b) zákona lze za přestupek uložit pokutu do 200 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 269 odst. 1 zákona.

K výroku I. tohoto rozhodnutí

55. Úřad v obecné rovině primárně poznamenává, že hodnocení nabídek představuje klíčovou fází pro přidělení konkrétní veřejné zakázky. Jedním z předpokladů pro to, aby hodnocení nabídek proběhlo v souladu se zákonem, je stanovení takových hodnotících kritérií, která budou splňovat přísné požadavky základních zásad zadávacího řízení, jež nachází své vyjádření v § 6 odst. 1 ZVZ. Je třeba si uvědomit, že výlučnou odpovědnost za celý průběh zadávacího řízení, a tedy i za vymezení hodnotících kritérií, nese zadavatel. Zákon přitom zadavateli umožňuje volbu mezi dvěma základními hodnotícími kritérii, a to buď nejnižší

nabídkovou cenou, nebo ekonomickou výhodností nabídky. Lze konstatovat, že základní hodnotící kritérium v podobě nejnižší nabídkové ceny znamená pro zadavatele, potažmo hodnotící komisi, znatelně jednodušší způsob pro přidělení veřejné zakázky. Jestliže se zadavatel rozhodne, jako tomu bylo v šetřeném případě, použít pro přidělení veřejné zakázky základní hodnotící kritérium v podobě ekonomické výhodnosti nabídky (v podrobnostech viz níže), vystavuje se nutně zvýšenému riziku možného porušení ZVZ. Dané riziko tkví v tom, že oproti základnímu hodnotícímu kritériu nejnižší nabídkové ceny, musí zadavatel u základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 ZVZ, naformulovat určitá dílčí hodnotící kritéria, jež se budou vztahovat k poptávanému předmětu plnění veřejné zakázky. Zadavatel je přitom povinen stanovit dílčí hodnotící kritéria hodnocení v souladu s požadavkem na transparentnost zadávacího řízení takovým způsobem, aby dodavatelé, kteří se rozhodnou pro účast v zadávacím řízení, byli reálně schopni předložit konkrétní nabídky a mohli si již předem vytvořit dostatečnou představu o způsobu hodnocení nabídek, včetně hodnotících kritérií. Uvedený závěr potvrzuje např. i rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 19/2011-116 ze dne 2. 8. 2012, v němž bylo konstatováno, že „v případě, že žalobce (tzn. zadavatel, pozn. Úřadu) pro zadání veřejné zakázky zvolil kritérium ekonomické výhodnosti nabídky (...) a pokud stanovil jednotlivá dílčí kritéria a jejich váhy, pak tato kritéria a způsob jejich hodnocení musel popsat natolik konkrétně, přesně a jednoznačně, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu – a aby následně bylo zřetelně přezkoumatelné, zda žalobce hodnotil nabídky tak, jak předeslal v zadávacích podmínkách – zejména pak v dostatečně konkrétní míře právě v zadávací dokumentaci. Už při zpracování nabídky musí být tedy jednotlivým uchazečům zřejmé, podle jakých hodnotících kritérií a jakým konkrétním způsobem budou nabídky hodnoceny, a tedy jak mají být jednotlivé nabídky zpracovány, aby byly při hodnocení „úspěšnými““. Jinými slovy řečeno, dílčí hodnotící kritéria musí být natolik „čitelná“, aby potenciální dodavatelé veřejné zakázky již v době před podáním nabídek věděli, podle čeho budou jimi předložené nabídky ze strany zadavatele hodnoceny.

56. Úřad uvádí, že obviněný v šetřeném případě jako základní hodnotící kritérium pro zadání veřejné zakázky stanovil ekonomickou výhodnost nabídky, přičemž dílčími hodnotícími kritérii určil „Celkovou nabídkovou cenu“ s váhou 70 % a „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ s váhou 30 %. Úřad uvádí, že z dokumentace o veřejné zakázce je zřejmé, že posledně jmenované dílčí hodnotící kritérium představuje subjektivní, resp. kvalitativní hodnotící kritérium. K otázce, zda vůbec bylo namístež použití subjektivního hodnotícího kritéria, a to s ohledem na předmět veřejné zakázky, je třeba uvést, a to s přihlédnutím k závěru obsaženému v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 77/2008-45 ze dne 4. 11. 2010, potvrzeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 8/2011-112 ze dne 30. 3. 2011, že subjektivní hodnotící kritérium lze použít kdykoliv, tedy i bez ohledu na eventuální použitelnost kritérií objektivních.
57. Úřad zdůrazňuje, že při využití subjektivního hodnotícího kritéria, které je základem především pro hodnocení na principu „atraktivity“, „zajímavosti“ či „líbivosti“ z pohledu hodnotící komise, musí být v takovém případě na hodnotící kritérium s ohledem na zásadu transparentnosti, coby jedné ze základních zásad zadávacího řízení, kladeny vyšší nároky, co se týče jasnosti, srozumitelnosti a dostatečnosti specifikace pravidel pro hodnocení nabídek, což v šetřeném případě Úřad postrádá.

58. V rámci šetřené veřejné zakázky obviněný stanovil subjektivní dílčí hodnotící kritérium „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ způsobem, jenž je podle Úřadu v rozporu se zákonem. Obviněný v čl. „Způsob hodnocení nabídek:“ výzvy k podání nabídky, resp. zadávací dokumentace ve vztahu k předmětnému dílčímu hodnotícímu kritériu uvedl, že *„[č]lenové komise při prohlídce samostatně posoudí předvedené stroje a nářadí z pohledu vhodnosti pro potřeby MP HMP. Hodnotit budou kvalitu zpracování zařízení, kvalitu použitých materiálů, robustnost zařízení. Potom člen komise ohodnotí každou nabídku přidělením 0 – 30 bodů a své rozhodnutí písemně odůvodní. Přidělené body od jednotlivých členů komise se sečtou a tím vznikne „součet bodů“. Počet získaných bodů za toto dílčí kritérium se stanoví výpočtem podle vzorce: hodnocený součet bodů x 30 / nejvyšší součet bodů = počet získaných bodů“*. V čl. „Členění a obsah nabídky:“, konkrétně v bodě „Podmínky pro možnost ověření vhodnosti pro potřeby MP HMP:“, zadávací dokumentace pak obviněný mj. stanovil, že *„analogicky k povinnosti poskytnutí vzorků požaduje od uchazeče možnost prohlídky těchto strojů a nářadí:*

- *Multipress – svodidla (požadovaná minimální nosnost 250 kg) (...)*
- *Jednoručky pevné kotoučové pogumované, nerez madlo - sada 2 ks (...)*
- *Olympijská tyč do 300 kg (...)*
- *Stroj předkopávání vsedě (...).*

Uchazeč ve své nabídce uvede přesné adresy či adresu, kde bude prohlídka umožněna.“

59. Z předchozího bodu odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno dovodit, že obviněný v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ hodlal hodnotit kvalitativní aspekty konkrétních posilovacích strojů a nářadí, coby množiny předmětu plnění posuzované veřejné zakázky (viz čl. „Předmět plnění veřejné zakázky a podmínky zadání:“ zadávací dokumentace), z hlediska naplnění jeho požadavků, resp. představ. Obviněný přitom v zadávací dokumentaci vymezil, že v rámci shora jmenovaného dílčího hodnotícího kritéria budou zohledněny, resp. hodnoceny 3 parametry, a sice „kvalita zpracování zařízení“, „kvalita použitých materiálů“, a „robustnost zařízení“.

60. Úřad na tomto místě opětovně poznamenává, že povinností zadavatele je podrobně popsat způsob a metodu hodnocení nabídek z hlediska jednotlivých dílčích hodnotících kritérií tak, aby si dodavatelé mohli vytvořit jasnou představu o tom, jakým způsobem budou jejich nabídky hodnoceny. Obviněný sice v zadávací dokumentaci uvedl, že u dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ budou hodnoceny parametry „kvalita zpracování zařízení“, „kvalita použitých materiálů“, a „robustnost zařízení“, avšak v zadávací dokumentaci již obviněný nikterak blíže neupřesnil a nekonkretizoval, jaké uchazeči nabízené vlastnosti a údaje v rámci daných parametrů bude považovat pro něj za nejpřínosnější, a které tak budou v jejich výsledku hodnoceny vyšším bodovým ohodnocením. Úřad akcentuje, že takto určený způsob hodnocení předmětného dílčího hodnotícího kritéria je naprosto nedostatečný, jelikož absolutně postrádá bližší specifikaci. K tomu Úřad konstatuje následující.

61. Pro ilustraci výše popsaného nezákonného postupu obviněného Úřad uvádí, že v zadávací dokumentaci obviněný kupříkladu stanovil, že v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ bude hodnotit, mimo jiného, i „kvalitu zpracování

zařízení“. Úřad konstatuje, že takto vymezený způsob hodnocení nabídek považuje za zcela nedostatečný a netransparentní. Úřad podotýká, že v zadávací dokumentaci totiž zcela absentuje upřesňující popis toho, „co“ si obviněný pod „kvalitou zpracování zařízení“ představuje, resp. jaké nabízené plnění bude v tomto parametru vyhovovat jeho představám. Obviněný v zadávací dokumentaci v souvislosti s daným parametrem žádným způsobem nspecifikoval, jaký konkrétní nabízený způsob zpracování zařízení bude hodnotit jako přínosnější, a který tedy obdrží u tohoto parametru větší počet bodů, v komparaci s ostatními nabídkami. Ze zadávací dokumentace není seznatelné, zda obviněný v rámci hodnocení parametru „kvalita zpracování zařízení“ bude např. preferovat posilovací stroje a nářadí v ergonomické podobě, zda bude kvalitnější zpracování spatřovat v použití konkrétních spojovacích materiálů apod. Úřad předesílá, že sousloví „kvalita zpracování zařízení“ je toliko vágním a neurčitým termínem bez bližší specifikace. Zadávací dokumentace tak potenciálním dodavatelům nedávala návod k tomu, jakou kvalitu zpracování zařízení mají obviněnému nabídnout, aby jejich nabídka byla konkurenceschopná, potažmo aby mohla být hodnocena vyšším počtem bodů, ve srovnání s nabídkami ostatních uchazečů. Dodavatelé tudíž obviněnému sice mohli nabídnout určitou „kvalitu zpracování zařízení“, avšak tuto mohli nabídnout de facto pouze „naslepo“, jelikož v době tvorby nabídky, resp. před jejím podáním, nemohli vědět, zda jimi nabídnutá „kvalita zpracování zařízení“ vůbec splňuje představy obviněného. V důsledku nejednoznačného a tedy netransparentního požadavku obviněného, spočívajícího ve formulaci „kvalita zpracování zařízení“, tak byli potenciální dodavatelé před podáním jejich nabídky vystaveni nejistotě v tom smyslu, že obviněný bude předmětný požadavek (parametr) hodnotit zcela libovolně, tzn. bez předem známého „klíče“. Dodavatelé však mají právo, aby svou nabídku uzpůsobili požadavkům zadavatele (a tedy je i znali) tak, aby s ní byli v rámci hodnocení vyhodnoceni jako nejúspěšnější. Pokud jim však toto není známo, a to ani s ohledem na jejich profesní znalost prostředí, nelze považovat postup obviněného za zákonný.

62. Dalším parametrem, jenž měl být v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ obviněným hodnocen, byl parametr „kvalita použitých materiálů“. Úřad sděluje, že ani tento parametr, resp. způsob jeho hodnocení, neshledává souladným se ZVZ. Úřad primárně upozorňuje, že obviněný v rámci předmětného parametru opětovně nestanovil své preference. Obviněný na žádném místě zadávací dokumentace neupřesnil, jaké použité materiály pokládá za kvalitnější. Ze zadávací dokumentace tak kupříkladu nevyplývá, zda obviněný preferuje přístroje disponující čalouněnými částmi, zda akceptuje přístroje disponující plastovými částmi, nebo upřednostňuje přístroje pouze s kovovými částmi, či částmi ze slitiny, zda upřednostňuje posilovací přístroje a nářadí s co nejméně nákladnou povrchovou údržbou, či zda je pro něj tento aspekt naopak irelevantní apod. Dodavatelé tudíž nemohli vědět, „co“ konkrétně je ještě minimální a pro obviněného přijatelná hranice pro naplnění předmětného požadavku (parametru), stejně tak nemohli ani vědět, „co“ konkrétně mají obviněnému nabídnout, aby mohli obdržet více bodů, než jejich konkurenti v soutěži o veřejnou zakázku. Takové stručné vymezení parametru „kvalita použitých materiálů“, jaké v zadávací dokumentaci učinil obviněný, je podle názoru Úřadu zcela nejednoznačné, nečitelné a tudíž rozporné se zásadou transparentnosti zadávacího řízení, neboť pod obsahem daného parametru si lze představit prakticky „cokoliv“.
63. Úřad poznamenává, že u subjektivních dílčích hodnotících kritérií, resp. v rámci nich hodnocených parametrů, u nichž je hodnocení založeno především na principu „atraktivity“

a „zajímavosti“ z pohledu hodnotící komise, se obecně očekává určitá míra „nápaditosti“ (vynalézavosti) potenciálních dodavatelů. Úřad však zdůrazňuje, že tato míra nesmí být bezbřehá a zadavatel si musí být v každém okamžiku tvorby a formulace hodnotících kritérií vědom, že musí umožnit následně transparentní, nediskriminační a pro všechny rovné vyhodnocení nabídek. Je to nezbytné též pro to, aby zadavatel mohl obdržet vzájemně porovnatelné nabídky.

64. Úřad opětovně upozorňuje, že za zákonný průběh celého zadávacího řízení, čili i za vymezení zadávacích podmínek, nese odpovědnost výlučně zadavatel. Na jiném místě odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo přitom řečeno, že pokud zadavatel pro zadání určité veřejné zakázky zvolí subjektivní dílčí hodnotící kritérium, pak musí o to více dbát, aby toto kritérium naformuloval tak, aby bylo „čitelné“, a tedy souladné se ZVZ. Úřad opakuje, že dodavatelé musí mít vždy ucelenou představu, čili musí s určitostí vědět, „co“ konkrétně bude zadavatel hodnotit, ještě před tím, než podají nabídku, resp. v době, kdy tuto nabídku tvoří. Jedině tak lze zajistit, že zadavatel následně obdrží konkurenceschopné a vzájemně porovnatelné nabídky. V důsledku toho, že obviněný v šetřeném případě v zadávací dokumentaci neuvedl dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“, jelikož konkrétně, exaktně a ověřitelným (přezkoumatelným) způsobem nespécifikoval, co považuje za „kvalitně zpracované zařízení“, potažmo za „kvalitní použité materiály“, bylo z pohledu Úřadu a priori vyloučeno, aby obviněný obdržel vzájemně porovnatelné nabídky, čímž byla soutěž o veřejnou zakázku fakticky zcela „zkreslena“. Jak bylo Úřadem popsáno a dovozeno již shora, parametry „kvalita zpracování zařízení“ a „kvalita použitých materiál“, na základě nichž bylo mj. hodnoceno předmětné dílčí hodnotící kritérium, byly zadavatelem formulovány nedostatečně a nesrozumitelně, tj. v rozporu se zásadou transparentnosti zadávacího řízení vymezenou v ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ.
65. Úřad konstatuje, že zásada transparentnosti je vedle zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace jednou ze základních zásad, jež musí být zadavatelem bezvýhradně dodržována v celém průběhu zadávacího řízení. Otázkou zásady transparentnosti se ve své judikatorní činnosti již opakovaně zabývaly soudy a taktéž Úřad. Např. v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 50/2011-72 ze dne 15. 2. 2012 bylo řečeno, že *„Úkolem zásady transparentnosti je zajištění toho, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem za předem jasně a srozumitelně stanovených podmínek. Transparentnost procesu zadávání veřejných zakázek je nejen podmínkou existence účinné hospodářské soutěže mezi jednotlivými dodavateli v postavení uchazečů, ale také nezbytným předpokladem účelného a efektivního vynakládání veřejných prostředků. Porušením této zásady pak je jakékoli jednání zadavatele, které způsobuje nečitelnost zadávacího řízení.“*
66. K dané problematice se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 45/2010-159 ze dne 15. 9. 2010, v němž uvedl, že význam zásady transparentnosti v prvé řadě směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že požadavek transparentnosti *„není splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých*

důvodech jednotlivých kroků zadavatele.“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu ke konstatování netransparentnosti plně postačuje, že v průběhu zadávacího řízení prokazatelně vyvstanou pochybnosti odporující požadavkům zákona na průhlednost a transparentnost zadávacího řízení. Transparentním postupem je v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu takový postup, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, že zadavatel jedná regulérně.

67. Úřad tedy konstatuje, že obviněný při zadávání posuzované veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, v návaznosti na § 6 odst. 1 ZVZ, jelikož parametry, které tvořily obsah dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“, např. „kvalita zpracování zařízení“, „kvalita použitých materiálů“, byly obviněným v zadávací dokumentaci vymezeny neurčitě a nejednoznačně, tedy netransparentně. Nedostatečně (tj. netransparentně) stanovený způsob hodnocení jmenovaného dílčího hodnotícího kritéria vyvolal nepřezkoumatelnost tohoto hodnotícího kritéria, a tím i nezákonnost celého zadávacího řízení. Úřad uvádí, že zadávací dokumentace v důsledku stanovení nekonkrétních podmínek hodnocení umožňuje takovou míru subjektivního hodnocení, která je neúnosná, a způsobuje tak nepřezkoumatelnost hodnocení nabídek.
68. Úřad dále přistoupil k posouzení toho, zda byla naplněna podmínka alespoň potenciálního vlivu na výběr dodavatele. K této otázce se vyjádřil např. Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 62 Af 120/2013-156 ze dne 26. 3. 2015, když uvedl, že *„[d]ospěje-li tedy žalovaný k závěru, že zadavatel ZVZ porušil, pak je dále rozhodující, zda takový úkon podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, tj. zda v příčinné souvislosti s porušením ZVZ ze strany zadavatele došlo nebo alespoň mohlo dojít k výběru jiné nabídky, než jak by bylo učiněno, pokud by zadavatel zákon neporušil. Podstatnost ovlivnění pořadí je tu třeba v zásadě dovozovat z výsledku posouzení skutečnosti, zda existuje alespoň potenciální možnost, že v důsledku porušení ZVZ zadavatelem se může stát vítězem zadávacího řízení jiná osoba, než by se jím stala za situace, pokud by zadavatel ZVZ neporušil.*“. Není tedy rozhodující, zda k ovlivnění výběru dodavatele skutečně došlo, ale stačí eventuelní možnost ovlivnění výběru dodavatele.
69. Úřad uvádí, že skutečnost, že obviněný ve vztahu k parametrům tvořících subjektivní dílčí hodnotící kritérium „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ neuvedl své preference, tedy jaké vlastnosti považuje co do splnění jeho potřeb za nejprínosnější, čímž dodavatelé nemohli získat konkrétní představu o tom, podle čeho a ve vztahu k jakým konkrétním parametrům či aspektům bude jejich nabídka v rámci subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ hodnocena, mohla vést k tomu, že se někteří potenciální dodavatelé rozhodli nepodat nabídku do zadávacího řízení, ačkoliv by jinak byli schopni předmět šetřené veřejné zakázky reálně plnit. Vzhledem k právě řečenému Úřad uvádí, že nezákonný postup obviněného byl prokazatelně způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.
70. Nad rámec výše řečeného Úřad dodává, že nezákonný postup obviněného, spočívající v netransparentně nastaveném způsobu hodnocení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“, byl způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky i pokud jde o uchazeče, jejichž nabídky byly hodnoceny. Úřad opakuje, že obviněný stanovil 2 dílčí hodnotící kritéria, a sice „Celková nabídková cena“ s váhou 70 % a „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ s váhou 30 %. Úřad ze „Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek“ zjistil, že vybraný dodavatel obviněnému nabídl za plnění šetřené veřejné zakázky nejnižší nabídkovou

cenu, přičemž obdržel nejvíce bodů z hodnocených nabídek i v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“. Úřad ovšem předesílá, že jelikož obviněný přiřazoval body za splnění parametrů tvořících obsah posledně jmenovaného dílčího hodnotícího kritéria podle předem neznámých preferencí, způsobil, že hodnocení nabídek je v této části zcela nečitelné a neprůhledné. Není možné ověřit, že nabídky všech 3 hodnocených uchazečů (ne)naplňovaly představy obviněného natolik, že si v subjektivním dílčím hodnotícím kritériu „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ „vysloužily“ příslušný počet bodů. Úřad přitom zdůrazňuje, že nabídková cena uchazeče – DOMAFIT FITNESS, s.r.o., IČO 26440709, se sídlem Zahradní 105, 252 61 Jeneč – který se po celkovém hodnocení nabídek umístil jako druhý v pořadí, nebyla oproti nabídkové ceně vybraného dodavatele vyšší natolik, aby vzhledem k váze dílčího hodnotícího kritéria „Celková nabídková cena“ (70 %) vylučovala eventualitu, že pokud by obviněný způsob hodnocení dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ s váhou 30 % stanovil v souladu se ZVZ, mohla být nabídka tohoto uchazeče po výsledném hodnocení nabídek hodnocena lépe, než nabídka vybraného dodavatele. Nelze tak zpětně přezkoumat a s určitostí konstatovat, zda byla po provedeném hodnocení jako nejvhodnější skutečně vybrána nabídka, tzn. nabídka vybraného dodavatele, která pro obviněného skýtala nejvýhodnější podmínky plnění. Nezákonný postup obviněného proto byl bez nejmenších pochyb způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

71. Na základě všech výše uvedených skutečností Úřad konstatuje, že se obviněný při zadávání veřejné zakázky dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že při stanovení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ nepostupoval v souladu s § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, v návaznosti na § 6 odst. 1 ZVZ, když v zadávací dokumentaci neuvedl dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení předmětného subjektivního dílčího hodnotícího kritéria, resp. jaké nabízené vlastnosti považuje obviněný pro něj za nejpřínosnější, a které tedy následně budou hodnoceny podle zadávací dokumentace vyšším bodovým ohodnocením, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 24. 7. 2015 s vybraným dodavatelem smlouvu na veřejnou zakázku. Nelze totiž zcela vyloučit možnost, že pokud by obviněný postupoval v souladu se ZVZ, mohla být jako nejvhodnější vybrána nabídka, jež by lépe vyhovovala potřebám obviněného (tj. taková nabídka, která by obviněnému přinášela nejvyšší užitnou hodnotu, pokud jde o kombinaci obviněným stanovených dílčích hodnotících kritérií).
72. V dalším Úřad konstatuje, že v případě naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ je za takový přestupek zákonodárcem v ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ stanovena maximální možná sankce, a to možnost uložení pokuty do 10 % ceny zakázky nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit.
73. Úřad v šetřené věci sděluje, že zadávací řízení na předmětnou veřejnou zakázku bylo obviněným realizováno v době účinnosti ZVZ.
74. Úřad ovšem na tomto místě opětovně zdůrazňuje, že ke dni 1. 10. 2016 nabyl účinnosti „nový“ zákon upravující zadávání veřejných zakázek v prostředí České republiky.

75. Ke shora uvedenému Úřad sděluje, že při rozhodování o spáchání přestupku je Úřad povinen reflektovat článek 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Ústavní pravidlo zakotvené v čl. 40 odst. 6 Listiny (na úrovni mezinárodního práva v čl. 15 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech) je základem výjimky z jinak obecně platného zákazu retroaktivity trestních norem, která se uplatní v případě, kdy je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, přičemž podle judikatury vyšších soudů je v otázce použití pozdější právní úpravy příznivější pro pachatele přípustná analogie mezi soudním (trestněprávním) a správním trestáním; judikatura v této věci pak byla zákonodárcem reflektována při tvorbě zákona o přestupcích, kdy v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je předmětná ústavní zásada přímo zakotvena i pro správní trestání, neboť podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.
76. Tuto výjimku aplikoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 A 126/2002-27 ze dne 27. 10. 2004, v němž mimo jiné uvedl: *„To, že žalobce se podle zjištění správních orgánů dopustil deliktu za účinnosti starého práva, ještě eo ipso neznamená, že mu také za tyto delikty podle starého práva může být bez dalšího uložena sankce. Takový názor by ve svých důsledcích znamenal, že tu může dojít k uložení trestu za něco, co nové právo vůbec nesankcionuje, a tedy i k přímému porušení zásady vyslovené v čl. 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod. Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodávce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu (...). Z těchto důvodů – a přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním. Shodně ostatně judikují i správní soudy (srov. k tomu např. rozhodnutí uveřejněné pod č. 91/2004 Sb. NSS). Přijetí tohoto principu pak znamená, že nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“.*
77. Ve výše uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud také konstatoval, že rozhodnutí, které se s dodržáním ústavního principu čl. 40 odst. 6 Listiny nevypořádá a zcela ji pomine, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku č. j. 5 Afs 68/2011-99 ze dne 21. 3. 2012, kde dovedl povinnost správních orgánů zabývat se dodržáním ústavního principu povinnosti použít pozdější právní úpravu, pokud je pro pachatele příznivější (obdobně též i rozsudek Nejvyššího správního soudu

č. j. 2 Afs 64/2012 – 48 ze dne 12. 4. 2013). Dle nálezů Ústavního soudu (např. ÚS II. 192/05-2 ze dne 11. 7. 2007 a ÚS III. 611/01 ze dne 13. 6. 2002) je opomenutí správního orgánu zabývat se tím, zda nová právní úprava není nebo je pro účastníka příznivější, zásahem do jeho práva na spravedlivý proces.

78. Ze shora popsaného důvodu byl Úřad v šetřeném případě tedy povinen uvážit, zda pozdější právní úprava není pro obviněného příznivější.
79. V šetřeném případě tak Úřad nejprve porovnal skutkovou podstatu přestupku dle ZVZ [§ 120 odst. 1 písm. a)] a zákona [§ 268 odst. 1 písm. b)]. K tomu Úřad uvádí, že dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ se zadavatel dopustí přestupku tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. b) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že stanoví zadávací podmínky v rozporu se zákonem a zadá veřejnou zakázku, uzavře rámcovou dohodu nebo se soutěž o návrh považuje po výběru návrhu za ukončenou. S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že jednání obviněného je přestupkem podle obou právních předpisů, přičemž pozdější právní úpravu lze shledávat přísnější, neboť k naplnění skutkové podstaty přestupku nevyžaduje ani potencialitu vlivu na výběr nejvhodnější nabídky.
80. Co se týká merita vedeného řízení, tzn. transparentního vymezení způsobu hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií v zadávací dokumentaci, pak Úřad sděluje, že právní úprava zákona není v tomto ohledu pro obviněného příznivější, neboť podle § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ musí zadávací dokumentace obsahovat alespoň způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií, a podle § 115 odst. 1 písm. b) zákona je zadavatel povinen v zadávací dokumentaci stanovit pravidla pro hodnocení nabídek, která zahrnují metodu vyhodnocení nabídek v jednotlivých kritériích. Právní úprava obsažená v zákoně tak odlišnou metodou (a za použití odlišné terminologie) dochází ke stejnému výsledku, proto v uvedeném případě nelze hovořit o tom, že by pozdější právní úprava byla pro obviněného příznivější. Jednání obviněného je tudíž trestné podle obou právních úprav.
81. Následně Úřad porovnal ustanovení o pokutě u přestupku dle ZVZ [§ 120 odst. 2 písm. a)] a zákona [§ 268 odst. 2 písm. a)], z čehož vyplývá, že dle ZVZ je za přestupek možné uložit pokutu do 10 % ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o správní delikt podle ust. § 120 odst. odstavce 1 písm. a), c) nebo d) ZVZ a podle zákona je za přestupek možné uložit pokutu do 10 % ceny veřejné zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o přestupek podle ust. § 268 odstavce 1 písm. a) až c) zákona. Úřad tedy srovnáním maximální možné výše sankce dle ZVZ a zákona za obviněným spáchaný přestupek zjistil, že ani v tomto případě nedošlo po nabytí účinnosti „nového“ zákona ke změně a ukládaná sankce je jak podle ZVZ, tak podle zákona, stejná. Nová právní úprava tak předmětné pravidlo formuluje totožnou konstrukcí právní normy.
82. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl Úřad k závěru, že v daném případě není povinen uplatnit výjimku ze zákazu retroaktivity trestních norem, neboť v šetřeném případě Úřad zjistil, že pozdější právní úprava není pro pachatele příznivější. Úřad tudíž přistoupil k posouzení postupu obviněného uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí podle ZVZ, jelikož zákon není pro obviněného příznivější.

83. Úřad na základě zjištěných shora uvedených skutečností konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že při stanovení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ nepostupoval v souladu s § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, v návaznosti na § 6 odst. 1 ZVZ, když v zadávací dokumentaci neuvedl dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení předmětného subjektivního dílčího hodnotícího kritéria, resp. jaké nabízené vlastnosti považuje obviněný pro něj za nejprínosnější, a které tedy následně budou hodnoceny podle zadávací dokumentace vyšším bodovým ohodnocením, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 24. 7. 2015 s vybraným dodavatelem smlouvu na veřejnou zakázku.
84. Nad rámec shora uvedeného Úřad ve vztahu k argumentaci obviněného uvedené v jeho stanovisku ze dne 11. 3. 2019, v rámci které k provedení důkazu navrhl *„[v]yzvat (...) uchazeče (...) k vyjádření, zda by v případě, že by byl podrobněji rozepsán způsob hodnocení „kvalita zpracování, kvalita použitých materiálů a robustnost zařízení“, měla tato skutečnost za následek nabídku jiných posilovacích přístrojů, než kterou ve svých nabídkách učinili.“*, neboť má za to, že *„(...) provedením daného důkazu by mělo vyjít najevo, že podrobněji popsany způsob hodnocení by neměl vliv na nabídky posilovacích strojů jednotlivých uchazečů a nebyl by způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.“*, s odkazem na rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0165/2018/VZ-36976/2018/322/JSu ze dne 14. 12. 2018 konstatuje, že v souvislosti s vlivem postupu obviněného na výběr nejvhodnější nabídky lze uvažovat o dvojitým vlivu, kdy v případě některých úkonů – typicky těch, které se týkají zadávacích podmínek, lze uvažovat o tom, že jejich vliv směřuje tzv. „vně“ zadávacího řízení. Jinak řečeno takovým postupem zadavatele je ovlivněna neznámá skupina dodavatelů, kteří by se za jiných okolností (pokud by např. postup zadavatele při vymezení zadávacích podmínek byl souladný se zákonem) ucházeli o veřejnou zakázku. Naproti výše popsanému vlivu zadavatele stojí vliv tzv. „dovnitř“, čili směrem ke známému okruhu uchazečů o veřejnou zakázku (viz body 68. a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí). V tomto smyslu půjde typicky o úkony zadavatele, jež následují po uplynutí lhůty pro podání žádostí o účast, předběžných nabídek nebo nabídek, tedy v okamžiku, kdy už je znám okruh účastníků zadávacího řízení (půjde tedy například o nesprávné posouzení kvalifikace jednoho z účastníků zadávacího řízení).
85. Při posuzování vlivu vně zadávacího řízení pak judikatura tuzemských soudů dovozuje, že pro to, aby bylo možno konstatovat, že postup zadavatele měl vliv na výběr nejvhodnější nabídky, postačuje, aby byl takový vliv pouze v rovině potenciality (srov. např. již shora zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2015, č. j. 62 Af 120/2013-156). Naopak při posuzování vlivu „dovnitř“ potencialita dopadu na výběr nejvhodnější nabídky nemusí dostačovat a je proto záhodno se zabývat tím, jakým způsobem a do jaké míry ovlivnil postup zadavatele výběr nejvhodnější nabídky.
86. Obviněný v podaném odporu ze dne 5. 3. 2019 mj. uvedl, že *„[ž]ádný z uchazečů v rámci lhůty pro podání nabídek neuplatnil dodatečný dotaz týkající se způsobu hodnocení nabídek (...)“*, a dále že *„(...) postupem zadavatele nebyl ovlivněn a ani nemohl být ovlivněn výběr nejvhodnější nabídky.“* S takovou argumentací obviněného však nelze souhlasit, neboť z této lze extrapolovat, že vliv vlastního postupu poměřuje vůči uzavřené skupině účastníků zadávacího řízení (tedy dodavatelů, kteří podali nabídky) a absenci vlivu dokládá tím, že

žádný z uchazečů neuplatnil dodatečný dotaz ke způsobu hodnocení nabídek. Obviněný ovšem v tomto případě zcela opomíjí tu myšlenku, že vliv nelze poměřovat pouze směrem dovnitř, nýbrž i vně zadávacího řízení – tedy ve vztahu ke všem potenciálním dodavatelům, kteří se mohli o veřejnou zakázku ucházet, pokud by obviněný od počátku zadávacího řízení podrobněji specifikoval parametry tvořící subjektivní dílčí hodnotící kritérium „Vhodnost pro potřeby MP HMP“, resp. náležitě uvedl své preference.

87. Na základě výše uvedeného tak lze učinit závěr o tom, že obviněný skutečně nepostupoval v souladu s § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, v návaznosti na § 6 odst. 1 ZVZ, neboť při stanovení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ neuvedl ve výzvě k podání nabídky dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení jmenovaného subjektivního dílčího hodnotícího kritéria, resp. jaké nabízené vlastnosti považuje obviněný pro něj za nejpřínosnější, a které tedy následně budou hodnoceny vyšším bodovým ohodnocením, čímž mohl potenciální dodavatele odradit od podání nabídky a v konečném důsledku i omezit okruh uchazečů o veřejnou zakázku. Tento postup tak zcela nepochybně mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť za předpokladu, že by obviněný od počátku zadávacího řízení podrobněji specifikoval parametry tvořící subjektivní dílčí hodnotící kritérium „Vhodnost pro potřeby MP HMP“, mohl v rámci zadávacího řízení obdržet větší počet nabídek.
88. S odkazem na výše učiněné závěry tudíž Úřad konstatuje, že nepřistoupil k provedení důkazu navrženého obviněným, tzn. nepožádal uchazeče o vyjádření, zda by v případě, že by byl obsah dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ obviněným blíže specifikován, podali by nabídku na plnění veřejné zakázky v jiné „podobě“, než jak reálně učinili. Úřad má za to, že provedení tohoto důkazu by bylo pro rozhodnutí věci irrelevantní a nadto by se jednalo o postup rozporný se zásadou procesní ekonomie. I pokud by totiž bylo eventuálně zjištěno, že nezákonný postup obviněného související se stanovením shora jmenovaného dílčího hodnotícího kritéria neměl vliv na výběr nejvhodnější nabídky, co se uchazečů o veřejnou zakázku týče, stále by zde byla z pohledu Úřadu prokazatelně dána potencialita vlivu ve vztahu ke všem dalším dodavatelům, kteří se mohli o posuzovanou veřejnou zakázku, pakliže by zadávací podmínky netrpěly nezákonností, ucházet, tzn. vliv „vně“ zadávacího řízení, kterážto je pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ zcela dostačující.
89. Úřad nijak nerozporuje názor obviněného, že dodavatelé disponují jistou mírou odbornosti ve vztahu k předmětu veřejné zakázky. Úřad opětovně sděluje, že u subjektivních dílčích hodnotících kritérií se sice očekává určitá nápaditost ze strany potenciálních dodavatelů, avšak je zapotřebí akcentovat, že tato nápaditost není rozhodně bezbřehá, tzn. zadavatel musí v zadávací dokumentaci stanovit kvalitativní aspekty poptávaného plnění, aby nabídky mohly být mezi sebou následně porovnatelné. Pokud takto neučiní, nelze již nezákonnost zadávacího řízení v rámci samotného hodnocení nabídek zhojit. Úřad nikterak nepolemizuje s tím, že zákon konstruuje hodnotící komisi jako kolegium odborně způsobilých osob. Úřad ovšem zdůrazňuje, že ve zde projednávané věci je nutno primární pochybení obviněného spatřovat v naprosto nedostatečném vymezení způsobu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“. Ačkoliv obviněný argumentuje tím, že hodnotící komise byla složena z odborně znalých osob, nemá tento fakt jakýkoliv vliv na nezákonný postup obviněného. V důsledku absence popisu parametrů (údajů), jež

obviněný hodlal v rámci výše jmenovaného dílčího hodnotícího kritéria hodnotit, ve výzvě k podání nabídky totiž již nelze nikdy zpětně přezkoumat a ověřit, že výsledek hodnocení předmětného dílčího hodnotícího kritéria skutečně odpovídá tomu, co obviněný od poptávaného plnění očekával, resp. tomu, co v rámci realizace veřejné zakázky zamýšlel obdržet. Úřad v dalším předesílá, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 75/2009-100 ze dne 6. 11. 2009, na který obviněný odkazuje, a dle kterého Úřad při své přezkumné činnosti není oprávněn vstupovat do myšlenkových úvah jednotlivých hodnotitelů a tyto nahrazovat vlastním uvážením. Ve vztahu k tomu Úřad upozorňuje, že závěry učiněnými v odůvodnění tohoto rozhodnutí do myšlenkových pochodů hodnotící komise nijak nevstupuje. Úřad znovu podotýká, že obviněný se pochybení dopustil již při stanovení zadávacích podmínek ve vztahu k subjektivnímu dílčímu hodnotícímu kritériu „Vhodnost pro potřeby MP HMP“. Následný postup obviněného, resp. hodnotící komise v dalším průběhu zadávacího řízení je již fakticky pouze „řetězením“ tohoto primárního pochybení obviněného. Jinak řečeno provedené hodnocení nabídek již nemohlo zhojit nezákonnost zadávacího řízení, jelikož vycházelo z netransparentně stanoveného dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“. Vzhledem k tomu, že nezákonností trpí již samotná příčina, čili shora jmenované dílčí hodnotící kritérium, jak bylo Úřadem dovozeno a postaveno najisto shora, trpí nevyhnutelně nezákonností i následek, tj. provedené hodnocení daného dílčího hodnotícího kritéria. Argumentaci obviněného týkající se tvrzení o odborných znalostech dodavatelů a členů hodnotící komise je tudíž nutno označit za argumentaci zcela lichou pro rozhodnutí věci.

90. Obviněný svým nezákonným postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ a Úřad proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. tohoto rozhodnutí

91. Úřad obecně k uveřejňovacím povinnostem uvádí, že uveřejňování je jedním z nástrojů zajišťujících dodržení zásady transparentnosti zadávacího řízení, přičemž tyto povinnosti jsou důležité a mají tak své opodstatnění i z hlediska možnosti veřejné kontroly (viz níže). Účelem ZVZ (i zákona) a ve svém důsledku zadávacích řízení je zajištění podmínek pro vytvoření hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli, jímž je dosahováno efektivního vynakládání veřejných prostředků.
92. Aby mohla proběhnout následná kontrola procesu zadávání, je nezbytné, aby veřejnost disponovala co nejvíce informacemi o průběhu i výsledku zadávacího řízení (tzv. princip veřejné publicity výsledků realizovaných zadávacích řízení, na němž je proces zadávání postaven), což je podmíněno mj. ZVZ (i zákonem) definovanými uveřejňovacími povinnostmi zadavatele. Cílem uveřejňovacích povinností je umožnění kontroly dodržování principů hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti při nakládání s veřejnými zdroji (s pomocí údajů uvedených na profilu zadavatele, ve Věstníku veřejných zakázek a v případě nadlimitních veřejných zakázek, u nichž jsou uveřejňovací povinnosti plněny i na evropské úrovni, rovněž s pomocí údajů dostupných v Úředním věstníku Evropské unie), a to jak prostřednictvím kontroly prováděné k tomu příslušnými orgány či institucemi, tak i prostřednictvím kontroly občanů, tj. nejširší veřejností. Důležitost takto prováděné kontroly je pak z pohledu zákonodárce vyjádřena tím, že porušením uveřejňovací povinnosti se zadavatel dopouští přestupku, za který hrozí zadavateli postih. Informace shromážděné prostřednictvím

stanoveného způsobu uveřejňování pak taktéž slouží ke statistickému vyhodnocování veřejných zakázek, které jsou k dispozici veřejnosti ve Věstníku veřejných zakázek, případně v Úředním věstníku Evropské unie.

93. Úřad uvádí, že zadavatel má podle ZVZ (i zákona) mj. povinnost uveřejnit výsledek zadávacího řízení, a to bez ohledu na to, zda je zadávací řízení ukončeno uzavřením smlouvy na předmět plnění veřejné zakázky či jeho zrušením. V případě ukončení zadávacího řízení uzavřením smlouvy na předmět plnění veřejné zakázky je zadavatel v případě zjednodušeného podlimitního řízení dle ZVZ povinen do 15 dnů od uzavření smlouvy odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek.
94. V předmětném případě Úřad z dokumentace o zadávacím řízení zjistil, že zadávací řízení na šetřenou veřejnou zakázku bylo ukončeno dne 24. 7. 2015, tedy dnem, kdy obviněný uzavřel na realizaci předmětu veřejné zakázky s vybraným dodavatelem smlouvu.
95. Úřad uvádí, že z ustanovení § 83 odst. 1 ZVZ zřetelně vyplývá povinnost obviněného odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek, a to ve lhůtě do 15 dnů od uzavření smlouvy s vybraným dodavatelem. Obviněný tak byl dle ZVZ povinen odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení do dne 10. 8. 2015 (neboť patnáctým dnem od uzavření smlouvy byla sobota 8. 8. 2015, a tudíž v souladu s obecnými pravidly pro počítání času bylo nejbližším následujícím pracovním dnem pondělí 10. 8. 2015).
96. Úřad podotýká, že pro naplnění požadavků § 83 odst. 1 ZVZ je nezbytné kumulativní splnění podmínky samotného odeslání oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění, podmínky jeho odeslání ve lhůtě do 15 dnů od uzavření smlouvy a učinit tak způsobem podle § 146 odst. 1 písm. a) ZVZ. Pokud tedy obviněný nesplní kumulativně uvedené podmínky, nedodrží povinnost stanovenou v § 83 odst. 1 ZVZ.
97. Úřad konstatuje, že na základě jím provedeného přezkumu zjistil, že oznámení o výsledku zadávacího řízení na veřejnou zakázku bylo obviněným k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek odesláno až dne 30. 10. 2015. Z uvedeného je tak zřejmé, že obviněný nedostal své zákonné povinnosti týkající se odeslání oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek ve lhůtě do 15 dnů ode dne uzavření smlouvy.
98. V dalším Úřad konstatuje, že v případě naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ je za takový přestupek zákonodárcem v ustanovení § 120 odst. 2 písm. b) ZVZ stanovena maximální možná sankce, a to možnost uložení pokuty až do výše 20 000 000 Kč.
99. Úřad opětovně uvádí, že zadávací řízení na předmětnou veřejnou zakázku bylo obviněným realizováno v době účinnosti ZVZ, avšak vzhledem ke skutečnosti, že k 1. 10. 2016 nabyl účinnosti nový zákon upravující proces zadávání veřejných zakázek, byl Úřad v souladu s právními závěry uvedenými ve výše citovaných rozsudcích reflektujících zásadu správního trestání zakotvenou v článku 40 odst. 6 Listiny a rovněž v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (viz body 75. a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí) povinen uvážit, zda pozdější právní úprava není pro obviněného příznivější.
100. V šetřeném případě tedy Úřad nejprve porovnal skutkovou podstatu přestupku dle ZVZ [§ 120 odst. 1 písm. b)] a zákona [§ 269 odst. 1 písm. a)], přičemž je zjevné, že v tomto

ohledu došlo s ohledem na § 83 odst. 1 ZVZ a § 126 zákona pouze ke změně lhůty, ve které má být povinnost uveřejnit oznámení o výsledku zadávacího řízení splněna, a to z 15 dnů od uzavření smlouvy dle ZVZ na lhůtu 30 dnů od uzavření smlouvy dle zákona; jelikož však obviněný výsledek zadávacího řízení odeslal k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek až dne 30. 10. 2015, je tato změna lhůty v šetřené věci pro obviněného irelevantní, neboť k uveřejnění nedošlo ani v jedné z uvedených lhůt. Jednání obviněného je tudíž trestné podle obou právních úprav.

101. Následně Úřad porovnal ustanovení o pokutě u přestupku dle ZVZ [§ 120 odst. 2 písm. b)] a zákona [§ 269 odst. 3 písm. b)], z čehož je evidentní, že ustanovení o pokutě je podle zákona pro obviněného příznivější, neboť dle ZVZ je za přestupek podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ možné uložit pokutu až do výše 20 000 000 Kč, přičemž dle zákona je za přestupek podle ustanovení § 269 odst. 3 písm. b) možné uložit pokutu „pouze“ do výše 200 000 Kč. Úřad tedy akcentuje, že zákon v tomto ohledu s daným přestupkem spojuje nižší možnou ukládanou sankci. Úřad tedy srovnáním maximální možné výše sankce podle ZVZ a zákona za přestupek spáchaný obviněným zjistil, že právní úprava obsažená v zákoně je co do trestu pro obviněného příznivější.
102. Vzhledem k výše uvedenému byl Úřad při rozhodování o spáchání přestupku povinen uplatnit výjimku ze zákazu retroaktivity trestních norem, neboť v šetřeném případě Úřad zjistil, že pozdější právní úprava je pro pachatele příznivější, a aplikovat tak ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích.
103. Zároveň Úřad zdůrazňuje, že porovnáním obou právních úprav, tj. ZVZ a zákona, bylo Úřadem současně zjištěno, že jednání obviněného je v šetřené věci co do viny stále trestné podle obou předmětných právních norem. S odkazem např. na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1430/2010 ze dne 15. 12. 2010, v němž bylo uvedeno, že *„Jestliže soud zjistí, že posouzení trestnosti činu podle zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, je pro pachatele příznivější než jeho posouzení podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění zákona č. 306/2009 Sb., pak je ustanoveními tohoto příznivějšího zákona vázán jak při rozhodnutí o vině, tak i rozhodnutí o trestu. Způsob výkonu trestu odnětí svobody je součástí trestnosti činu, protože výrok o způsobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody je podle § 122 odst. 1 tr. ř. obligatorní součástí takto uloženého trestu. Proto ukládá-li soud nepodmíněný trest odnětí svobody podle zákona č. 140/1961 Sb., musí pro účely výkonu trestu odnětí svobody pachatele zařadit do odpovídajícího typu věznice podle § 39a tr. zák., nikoliv podle § 56 odst. 2 tr. zákoníku.“*, Úřad na tomto místě tudíž vyslovuje dílčí závěr, že trestnost konkrétního činu (přestupku) není možné posoudit částečně podle zákona účinného v době jeho spáchání a částečně podle zákona účinného při rozhodování o tomto činu (přestupku), a je tedy nutno aplikovat příznivější normu jako celek. Je-li tedy jednání obviněného nadále trestné podle obou výše specifikovaných právních norem, pak je Úřad, coby orgán rozhodující o odpovědnosti za přestupek obviněného, s odkazem na závěry Nejvyššího soudu uvedené ve výše citovaném usnesení, vázán ustanoveními příznivější právní úpravy pro obviněného, tj. zákonem, jak při rozhodnutí o vině, tak i při rozhodnutí o trestu. S ohledem na shora popsání tedy Úřad při rozhodování věci aplikoval pozdější („nový“) zákon.
104. Vycházející z výše uvedeného Úřad uvádí, že z ustanovení § 126 zákona zřetelně vyplývá povinnost obviněného odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení na předmětnou

veřejnou zakázku způsobem podle § 212 zákona, a to v zákonem stanovené lhůtě do 30 dnů od uzavření smlouvy s vybraným dodavatelem. Jak pak vyplývá z § 212 odst. 3 písm. a) zákona, odešle obviněný formulář elektronicky do Věstníku veřejných zakázek, jde-li o podlimitní veřejnou zakázku. Jestliže si tedy obviněný zvolil, že bude zadávat veřejnou zakázku jako podlimitní veřejnou zakázku ve zjednodušeném podlimitním řízení, pak byl rovněž povinen odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení do Věstníku veřejných zakázek. Obviněný tak byl povinen odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení do Věstníku veřejných zakázek do dne 24. 8. 2015.

105. Úřad konstatuje, že na základě jím provedeného přezkumu zjistil, že oznámení o výsledku zadávacího řízení bylo obviněným odesláno k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek až dne 30. 10. 2015, přičemž zde bylo uveřejněno dne 2. 11. 2015. Z právě řečeného je tak zřejmé, že obviněný nedostál své zákonné povinnosti týkající se odeslání oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek ve lhůtě stanovené v § 126 zákona.
106. K uvedenému Úřad dodává, že pokud se obviněný rozhodl, že bude zadávat veřejnou zakázku malého rozsahu postupem pro zjednodušené podlimitní řízení, pak tím došlo k zahájení zadávacího řízení a obviněný byl povinen postupovat v celém průběhu zadávání veřejné zakázky podle ZVZ způsobem platným pro zadávání podlimitní veřejné zakázky, neboť je povinen dodržet režim určený při zahájení zadávacího řízení, a to i v případě, že by byl oprávněn použít jiný režim (viz § 26 odst. 5 ZVZ a § 24 věta druhá zákona).
107. Na základě výše uvedeného a aplikace pozdější právní úpravy považuje Úřad za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku při uveřejňování podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s § 126 zákona v návaznosti na § 212 odst. 3 písm. a) zákona neodeslal k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku, a to ve lhůtě 30 dnů od uzavření smlouvy, přičemž smlouva byla s vybraným dodavatelem uzavřena dne 24. 7. 2015 a zákonná lhůta tak marně uplynula dne 24. 8. 2015, a oznámení o výsledku zadávacího řízení bylo obviněným odesláno k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek až dne 30. 10. 2015.
108. Úřad nad rámec k argumentaci obviněného, že veškeré informace týkající se veřejné zakázky byly uveřejněny na jeho profilu zadavatele, a tudíž nelze mít za to, že by obviněný před veřejností nějaké informace tajil (viz bod 18. odůvodnění tohoto rozhodnutí), konstatuje, že zákon explicitně stanovuje, jaké porušení povinností ve vztahu k uveřejňovacím povinnostem je nutno považovat za přestupek. Ve zde projednávané věci nesplnil obviněný řádně svoji uveřejňovací povinnost, když ve lhůtě stanovené zákonem neodeslal k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na posuzovanou veřejnou zakázku, čímž se dopustil přestupku podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona. Skutečnost, že obviněný případně uveřejnil konkrétní informace týkající se veřejné zakázky „paralelně“ na svém profilu zadavatele, je přitom z hlediska konstatování spáchání přestupku dle výše citovaného ustanovení zákona irelevantní. Pokud jde o tvrzení obviněného, že škodlivost jeho jednání stran nesplnění předmětné uveřejňovací povinnosti je nepatrná až téměř nulová, pak Úřad uvádí, že ustanovení § 269 odst. 1 písm. a) zákona spatřuje materiální stránku přestupku v zájmu společnosti na řádném průběhu zadávacího řízení, stejně jako na uveřejnění jeho výsledku, což má přispívat k ochraně, resp. posílení transparentnosti. Předmětný přestupek je tedy dokonán již tím, že zadavatel nesplní svou

uveřejňovací povinnost vůbec, popř. opožděně, aniž by musela být zjišťována míra společenské škodlivosti takového jednání zadavatele. Posouzení míry společenské škodlivosti může být Úřadem případně bráno v potaz až při uvažování o výši uložené pokuty.

109. Obviněný naplnil svým postupem skutkovou podstatu přestupku podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona a Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

K výroku III. tohoto rozhodnutí – uložení pokuty

110. Úřad považuje ve smyslu ustanovení § 150 odst. 1 správního řádu v návaznosti na § 90 zákona o přestupcích skutková zjištění za dostatečná a s ohledem na výše uvedené považuje za prokázané, že se obviněný dopustil při zadávání veřejné zakázky přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že při stanovení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ nepostupoval v souladu s § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, v návaznosti na § 6 odst. 1 ZVZ, když v zadávací dokumentaci neuvedl dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení předmětného subjektivního dílčího hodnotícího kritéria, resp. jaké nabízené vlastnosti považuje obviněný pro něj za nejvýhodnější, a které tedy následně budou hodnoceny podle zadávací dokumentace vyšším bodovým ohodnocením, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 24. 7. 2015 s vybraným dodavatelem smlouvu na veřejnou zakázku, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí, a dále přestupku při uveřejňování podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s ustanovením § 126 zákona v návaznosti na § 212 odst. 3 písm. a) zákona neodeslal k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku, a to ve lhůtě do 30 dnů od uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, přičemž smlouva na veřejnou zakázku byla s vybraným dodavatelem uzavřena dne 24. 7. 2015, a zákonná lhůta tak marně uplynula dne 24. 8. 2015, a oznámení o výsledku zadávacího řízení bylo obviněným odesláno k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek až dne 30. 10. 2015, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
111. Jak vyplývá z ustanovení § 112 odst. 1 zákona o přestupcích, na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.
112. Vzhledem ke skutečnosti, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o přestupcích, je třeba s ohledem na § 112 odst. 1 zákona o přestupcích na dosavadní správní delikty, tedy i na správní delikty upravené zákonem, hledět jako na přestupky podle zákona o přestupcích. Z uvedeného důvodu Úřad dospěl k závěru, že obviněný spáchal přestupky (pro úplnost Úřad uvádí, že v tomto ohledu došlo pouze ke změně odborného názvosloví, kdy pojem „správní delikt“ byl nahrazen pojmem „přestupek“, pozn. Úřadu) podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ a § 269 odst. 1 písm. a) zákona. Tatáž argumentace se pak vztahuje i vzhledem k pojmu „obviněný“, kdy podle § 69 zákona o přestupcích se podezřelý z přestupku stává obviněným, jakmile vůči němu správní orgán učiní první úkon v řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že vydání příkazu bylo prvním úkonem v řízení o přestupcích, je zadavatel ve jmenovaném příkazu, stejně jako v tomto rozhodnutí, označován v souladu se zákonem o přestupcích za obviněného (i v tomto případě se jedná pouze o změnu odborného názvosloví nemající vliv na hmotněprávní posouzení jednání obviněného, resp. zadavatele, pozn. Úřadu).
113. Vzhledem ke zjištěným přestupkům Úřad přistoupil k uložení pokuty.

114. K tomu Úřad opakuje, že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější, kdy skutečnost, že se předmětná ústavní zásada uplatní jak pro správní trestání, vyplývá ze soudní judikatury, která byla zároveň reflektována v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, protože Úřad v tomto případě postupuje při ukládání sankce podle zákona; v rámci posouzení zániku odpovědnosti za spáchané přestupky z hlediska „příznivosti pozdějších úprav“ pak Úřad posoudil jak zákon ve znění do 30. 6. 2017, tak zákon, ZVZ a přestupkový zákon, neboť právní úprava zániku odpovědnosti se v těchto zákonech liší.
115. Podle § 121 odst. 3 ZVZ účinného v době spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí odpovědnost právnické osoby za přestupek zaniká, jestliže Úřad o něm nezačal řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 270 odst. 5 zákona účinného v době spáchání přestupku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí činí promlčecí doba 5 let. Úřad k tomu dodává, že § 121 odst. 3 ZVZ byl s účinností od 1. 10. 2016 nahrazen novou právní úpravou, a to konkrétně § 270 odst. 5 zákona. Dále Úřad dodává, že podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
116. Před uložením pokuty Úřad ověřil, zda jsou ve vztahu k přestupkům splněny podmínky uvedené v § 270 odst. 5 zákona. V šetřeném případě se Úřad o spáchání přestupků popsaných ve výrocih I. a II. tohoto rozhodnutí dozvěděl dne 13. 11. 2018 na základě vlastních zjištění. Ke spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí došlo dnem uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky, tj. dne 24. 7. 2015. Ke spáchání přestupku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí došlo dne 25. 8. 2015, tj. první den po marném uplynutí zákonné lhůty pro odeslání oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek. Řízení o přestupcích bylo zahájeno doručením příkazu č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-05762/2019/531/VNe ze dne 25. 2. 2019 obviněnému, k čemuž došlo dne 27. 2. 2019. Z uvedeného vyplývá, že promlčecí doba ve vztahu k projednávaným přestupkům neuplynula.
117. Podle § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ se za přestupek uloží pokuta do 10 % ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), c) nebo d).
118. Podle § 269 odst. 3 písm. b) zákona za přestupek lze uložit pokutu do 200 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1.
119. Podle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
120. Úřad uvádí, že celkovou cenu veřejné zakázky, ve vztahu k níž se obviněný dopustil přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí, zjistil z článku III. „Cenové ujednání a platební podmínky“ odst. 1. smlouvy. Cena zde uvedená činí 561 170,- Kč bez DPH. Celková

cena veřejné zakázky tak po připočtení DPH činí 679 015,70 Kč. Maximální možná výše pokuty, kterou by Úřad mohl za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí uložit, tedy činí 67 902,- Kč po zaokrouhlení na koruny. Úřad dále konstatuje, že za přestupek uvedený ve výroku II. tohoto rozhodnutí lze s odkazem na § 269 odst. 3 písm. b) zákona uložit pokutu do 200 000,-Kč.

121. S ohledem na skutečnost, že za spáchání přestupku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí lze uložit pokutu do výše 200 000,- Kč a za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí pokutu pouze do výše 67 902,- Kč, Úřad uložil obviněnému v souladu se zásadou absorpce pokutu podle přísněji trestného přestupku, tj. podle přestupku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí, přičemž ke spáchanému přestupku uvedenému ve výroku I. tohoto rozhodnutí přihlédl v rámci přitěžujících okolností.
122. Podle § 37 písm. a) a c) zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
123. Podle § 38 zákona o přestupcích povaha a závažnost přestupku je dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem a rozsahem následku přestupku a okolnostmi jeho spáchání (Úřad zde uvádí pouze ty skutečnosti citovaného ustanovení zákona o přestupcích, které jsou relevantní ve vztahu k posuzovanému případu).
124. Pokud jde o význam neurčitého právního pojmu „závažnost přestupku“, pak Úřad uvádí, že stupeň společenské škodlivosti přestupku (tedy závažnost) je dán také konkrétní intenzitou naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Při posuzování závažnosti přestupku není hlavním kritériem jeho skutková podstata, ale intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. Z hlediska určení výměry pokuty je proto nutno hodnotit nejen, jaké následky byly přestupkem způsobeny, ale také, jakou měly intenzitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 106/2012 ze dne 6. 6. 2013).
125. Co se týče posouzení závažnosti spáchaného přestupku, Úřad konstatuje, že postupem obviněného došlo k ohrožení právem chráněného zájmu spočívajícího v možnosti zpětné kontroly veřejných zakázek a postupu obviněného ze strany veřejnosti, jež přispívá k hospodárnému vynakládání veřejných prostředků.
126. Současně lze uvést, že v rámci posouzení závažnosti přestupku Úřad vychází z úvahy, že se v šetřeném případě jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu. V této souvislosti Úřad zohledňuje, že zájem veřejnosti na kontrole vynakládání veřejných prostředků stoupá zejména ve vztahu k hodnotě dané veřejné zakázky (čím vyšší je její hodnota, tím vyšší je zájem veřejnosti na veřejné kontrole). Po zvážení všech okolností šetřeného případu Úřad posoudil stupeň závažnosti přestupku v šetřeném případě jako méně závažný.
127. Jako přitěžující okolnost vzal Úřad v úvahu spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí, ač je vzhledem k výše uvedenému v předmětném případě ukládána pokuta za přestupek uvedený ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
128. Jako polehčující okolnost vzal Úřad při stanovení výše pokuty v úvahu dobu, jež uplynula od spáchání přestupku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Jak vyplývá z rozsudku

Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2015, č. j. 62 Af 123/2013-85, je třeba při posouzení následku správního trestání zohlednit dobu, která uplynula mezi spáchaním přestupku a jeho potrestáním. Čím je tento časový horizont delší, tím více se relativizuje vztah mezi spáchaným přestupkem a ukládanou sankcí. Doba mezi porušením právní povinnosti a rozhodnutím o sankci pak má bezprostřední vliv na účel trestu. V daném případě ke spáchaní přestupku obviněným došlo dne 25. 8. 2015, tj. od doby spáchaní přestupku k jeho potrestání uplynula doba cca tři a tři čtvrtě roku. Jak Krajský soud v Brně v cit. rozsudku dovedl, *„(...) je-li základním požadavkem na zákonnost uložené pokuty její proporcionalita, pak hledisko doby, jež uplynula mezi spáchaním správního deliktu a jeho potrestáním, je možným (a někdy nutným) korektivem při úvahách ohledně výše pokuty, k němuž má být přihlédnuto na závěr těchto úvah; aplikace tohoto korektivu má zamezit, aby výše pokuty, jinak řádně stanovena podle zákonem předepsaných kritérií a kritérií nutně aplikovatelných i bez jejich výslovného vyjádření v zákoně (kritérium přiměřenosti s ohledem na míru, ve které výše pokuty může působit pro delikventa likvidačně), celkově nejevila znaky nepřiměřenosti s ohledem na prodlevu, která nastala mezi porušením právní povinnosti a trestem, který za to byl uložen. V rámci správního trestání je totiž třeba dostatečně silně vnímat, že časový horizont toho, kdy se účastníkovi řízení (delikventovi) dostává konečného rozhodnutí ve věci, je neoddělitelnou součástí měřítek celkové spravedlnosti řízení, a že čím je tento časový horizont delší, tím více se rozostřují kontury spravedlnosti jak v očích účastníka řízení, tak i v obecném vnímání veřejnosti a veřejného mínění, což celkově oslabuje důvěryhodnost státní moci. Je nepochybné, že s prodlužujícím se okamžikem potrestání se relativizuje základní vztah mezi spáchaným deliktem a ukládanou sankcí a že doba mezi porušením právní povinnosti a rozhodnutím o sankci má i bezprostřední vliv na účel trestu, jehož má být uložením konkrétní sankce dosaženo.“*

129. Úřad neshledal v šetřeném případě žádné další přitěžující nebo polehčující okolnosti, které by ovlivnily stanovení výše uložené pokuty.
130. Úřad se dále zabýval skutečností, zda přestupek, za který je obviněnému nyní ukládán trest, není v souběhu s dalším přestupkem (správním deliktem) obviněného. Tento postup Úřadu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů, kdy je možné uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 (publikován ve Sb. NSS 2248/2011), popřípadě rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2016 č. j. 6 As 245/2015 – 33. V prvně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *»soud dovedl, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“*«. Soud dále pokračuje tak, že *»[t]restněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl*

právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26).«. Současně je v citovaném rozsudku uvedeno, že pro potrestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je nezbytné použití absorpční zásady, pakliže zde existují sbíhající se správní delikty (nyní přestupky).

131. S ohledem na výše uvedené provedl Úřad šetření, zda je v daném případě na místě zohlednit i jiné sbíhající přestupky (správní delikty), za které již obviněnému byla uložena pokuta podle zákona. Jak již bylo uvedeno v bodě 116. odůvodnění tohoto rozhodnutí, ke spáchání právě projednávaných přestupků došlo dne 24. 7. 2015 a dne 25. 8. 2015. Úřad ověřil, že právě projednávané přestupky jsou oba v souběhu, přičemž současně zjistil, že jsou v souběhu i s přestupkem, o kterém bylo rozhodnuto ve výroku I. příkazu č. j. ÚOHS-S0303/2016/VZ-19253/2016/541/JCh ze dne 5. 5. 2016, jenž nabyl právní moci dne 14. 5. 2016, který byl spáchán dne 8. 4. 2015, a za který byla Úřadem uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč, dále přestupkem, o kterém bylo rozhodnuto ve výroku I. příkazu č. j. ÚOHS-S0080/2019/VZ-05889/2019/532/KSt ze dne 26. 2. 2019, jenž nabyl právní moci dne 8. 3. 2019, který byl spáchán dne 31. 10. 2015, a za který byla Úřadem uložena pokuta ve výši 6 500,- Kč, a s přestupky, o kterých bylo rozhodnuto ve výrocih I. a II. příkazu č. j. ÚOHS-S0083/2019/VZ-05894/2019/533/BKu ze dne 26. 2. 2019, jenž nabyl právní moci dne 9. 3. 2019, které byly spáchány dne 22. 12. 2015 a dne 7. 1. 2016, a za které byla Úřadem uložena pokuta ve výši 8 000,- Kč.
132. S ohledem na výše uvedené Úřad přikročil k uplatnění institutu souhrnného trestu způsobem, který se Úřadu jeví v oblasti správního práva jako jediný možný, kdy nevzniká riziko, že by se Úřad jako správní orgán dopustil nedodržení zásady legality zakotvené v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
133. Měl-li by Úřad uložit obviněnému pokutu za uvedené přestupky a nemá-li zároveň v tomto řízení o přestupku zákonné zmocnění zrušit předcházející „výrok o trestu“ (tj. příslušné výroky výše uvedeného příkazu č. j. ÚOHS-S0303/2016/VZ-19253/2016/541/JCh ze dne 5. 5. 2016, příkazu č. j. ÚOHS-S0080/2019/VZ-05889/2019/532/KSt ze dne 26. 2. 2019, a příkazu č. j. ÚOHS-S0083/2019/VZ-05894/2019/533/BKu ze dne 26. 2. 2019), lze absorpční zásadu ve formě uplatnění pravidel pro ukládání souhrnného trestu aplikovat pouze tím způsobem, že Úřad v rámci uložení sankce za projednávané přestupky zohlední předchozí uložené pokuty za přestupky, jež jsou s projednávanými přestupky v souběhu, tj. pokuty uložené v příkazech uvedených v bodě 131. odůvodnění tohoto rozhodnutí za spáchání tam uvedených přestupků.
134. S ohledem na vše shora uvedené Úřad konstatuje, že obviněnému uložil za spáchání přestupků uvedených ve výrocih I. a II. tohoto rozhodnutí pokutu ve výši 16 500,- Kč, která odpovídá závažnosti spáchaného přestupku a všem dále hodnoceným skutečnostem, a to při respektování absorpční zásady ve formě analogického použití institutu souhrnného trestu.
135. Úřad při stanovení výše pokuty dále přihlédl i k ekonomické situaci obviněného. Ze schváleného rozpočtu na rok 2019 zveřejněného na webových stránkách obviněného (http://www.praha.eu/file/2892724/Usneseni_Zastupitelstva_HMP.pdf.) Úřad zjistil, že obviněný v roce 2019 plánuje hospodařit s rozpočtovými příjmy ve výši 59 175 179,30 tis. Kč.

Úřad konstatuje, že stanovenou výši pokuty nelze vzhledem k výši finančních prostředků, kterými obviněný disponuje, považovat za nepřiměřeně zasahující (a v tomto smyslu nespravedlivou) ekonomickou situaci obviněného, neboť uložená pokuta je vzhledem k jeho rozpočtovým příjmům zcela marginální.

136. V této souvislosti Úřad poznamenává, že pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Stanovená výše pokuty podle Úřadu dostatečně naplňuje obě funkce právní odpovědnosti.
137. Úřad posoudil postup obviněného ze všech hledisek a vzhledem ke spáchání přestupků přistoupil k uložení pokuty ve výši uvedené ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
138. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO obviněného.

K výroku IV. tohoto rozhodnutí – uložení úhrady nákladů řízení

139. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
140. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.
141. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
142. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000,- Kč.
143. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupcích z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupků, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozhodnutí.
144. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2019000078.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona se rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu zasílají Úřadu výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží

hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, Mariánské náměstí 2/2,
110 01 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy